

Rozhovor vypočutý v autobuse

Keď som raz cestoval autobusom, začul som dvoch postarších pánov, ako sa rozprávajú o nejakom krvavom mäse. Povedal som si, že ich budem počúvať aj ďalej. Jeden hovoril druhému: „Taký vietor fúka vonku, že z toho zabíjania asi nebude nič.“ „Z akého zabíjania?“ pomyslel som si. „Koho chcú zabiť?“

Autobus sa blížil ku konečnej, a tak mi nezostávalo nič iné, len vystúpiť von. Bolo mi zima, cencúle sa tvorili na každom rohu. S neistotou myšlienkových pochodov sledovaných som začal špehovať ich kroky. Cestou som sa šmykol na poľadovici, takmer som si nohy dolámal. Nohy ma doteraz bolia. Dúfal som však, že si môj priamočiary pád hlavou rovno na zem nikto nevšimol. Omráčený som sa zodvihol a pokračoval ďalej. Moje oči práve vidia, že jeden z dvojice odbáča doľava. Druhý postáva pri dome, očividne na svojho kolegu čaká a veselo si pofajčieva. Zrazu - v jedinom momente som skoro omdlel. Kolega, ktorý sa práve vrátil, držal v rukách sekeru. Mať dvoch zabijakov pred sebou, to nie je pre slabé žalúdky. Nakoľko som chcel byť nenápadný, rozhodol som sa, že postojím pri semafore. Zrazu sledovaní zabočili doprava a ja som sa za nimi okamžite rozbehol. Vo dvore, do ktorého zabočili, bola veľká skupina ľudí, ktorí sa zahrievali alkoholom pochybného pôvodu, no aj napriek tomu bolo v ich tvárach vidno šťastie a pohodu. Príchod dvoch kriminálnikov bol sprevádzaný veselým piskotom a potleskom. Tunajšia moderátorka hlásala do mikrofónu: „Srdečne Vás všetkých vítam na otvorení 1. ročníka mestskej zabíjačkovej slávnosti. Je mi ct'ou, že medzi vami môžem privítať aj našich pánov mäsiarov, ktorí budú na celý priebeh dohliadať. Prajem vám ešte príjemnú zábavu a dobrú chuť!“ No a vtedy bum! Záblesk z jasného neba. Ach, jaj, moje nervy. Sledoval som len obyčajných rezačov dobytky.

Rozhovor vypočutý v autobuse - nitropis

Jak som raz išou autobusom, začuv som dvoch postarších dôchodcov, jak sa vyprávajú o volákom krvavom masse. Povedau som si, že ich budem očúvať. Jeden hovoreu druhému: „Taký veter venku fúka, asi z toho zabíjaňá nebude nič.“ „Reku jakého zabíjaňá?“ pomyslel som si. „Koho s'ú zabiť?“

Autobus sa blížeu ke konečnej, a tak mi neostávalo nič iné, len vystúpiť ven. Bolo mi chlanno, a to som mav na sebe zimnú bumbajku. Na čo inkriminuvaní myslá, to ani Boh neví. Z ničoho nič sa prede mňú objaví lad, a ja sa na ten just mosím akurát na ňom šmeknúť. Celý dožvachlaný som sa zdvihou, dobre, že som si čongále nedochňápu. Dúčale ma bolá dočil. Jeden z hentých prede mňu práve odbočeu dolava. Ten druhý, kerý na neho čaká, je cugrunt chrontavý. Čo ten robeu? Z vauku vyťahuje nejaký mačkažák. Je to podpaluvák, kerým si zapaluje cigaretle. Skoro som odpadou. Jeho kolega sa práve vráteu s brmbolcom na hlave, s ridyglom v rukách, no najhoršá vec na svete: ze sekerú v ruke. Ešte že mám dost' veľké sebavedomí, ináč by som sa asi na míste

potentuvau. Jak ich tak sledujem ďál, hovorím si: „Kerý normálny vrah by len tak chodeu ze sekerú po sňahu?“ Zrazu moji inkriminuvanci zmenili smer, išli volade do dvora. Špicl uvau som, čo sa tam robá. Boli tam vácerí ľudí, nikerých som poznau, nikerých ně, no bolo mi to jenno. Bolo šak zle: sledovaní dóchodci sa mi stratili. Jediné, čo som očuv, bou hlas moderátorky, kerý oznamuvau, že šeckých vítá na prvej nitránskej zabíjačke. „Je mi ct'ou, že medzi nami môžem privítať aj našich pánov mäsiarov, ktorí budú na celý priebeh nitrianskej zabíjačky dohliadať,“ povedalo divča, kerej od zimy obrontoveu pysk. No a jak asi tušá šecci modzgom obdaruvaní, tí dvá, kerých som celú cestu sleduvau, boli masári. Ništ iné, len obrábači masového chálesu.

Martin Kosztolányi,
15rokov
ZŠ Výčapy-Opatovce
2. miesto